

Příběhy Malého Stromu, indiánského chlapce

Malý Strom, to je jméno jednoho malého indiánského chlapce, který žil kdysi dávno mezi indiánským kmenem Seiutů. Malý Strom byl sice malý, měl teprve 7 let, ale jeho tatínek Moudrý a Silný Strom, tak se jmenoval, byl náčelníkem celého kmene. Být náčelníkem to není jen tak, to není žádná legrace. Takový náčelník se musí starat o celý kmen. Musí vodit lovce na lov, kde najdou potravu, musí určit různé služby uvnitř kmene, například hlídače ohně, pozorovatele a ohlašovatele nepřítelů. Takový náčelník se musí velmi dobře orientovat v přírodě a pozorovat přírodu, aby mohl určit, kdy přijde zima anebo kdy přijde suché období bez dešťů, aby mohl zajistit dostatek vody. Náčelník musí být velmi moudrý, když uvnitř kmene dojde k nějakým nedorozuměním nebo hádkám (i to se stává mezi indiány) a musí tyto hádky umět vyřešit. Takový náčelník je osoba vážená a ctěná. Tatínek Malého Stromu se původně jmenoval jen Silný Strom, ale protože jako náčelník ukázal svou velkou moudrost a věrnost celému kmeni, dostal nové jméno Moudrý. Jeho syn Malý Strom byl šestým dítětem náčelníka. Byl nejmladší, a proto ho pojmenovali Malý Strom. Jeho maminka Jitřní Perla byla moc hodná a starala se o celou velkou rodinu velmi dobře. Každý indián z kmene měl náčelníka velmi rád. Dokonce i jiné kmeny, jako Dakotové, Siuxové, Moerové, které udržovaly přátelství s tímto kmenem, měly náčelníka ve velké úctě a často přicházely k němu žádat o radu.

Zdatnost – dovednost – odvaha

Když Malý Strom trochu povyroستl, rozhodli se rodiče, že ho pošlou do města do školy. Bylo to menší městečko, kde bylo několik domků, pár obchodů, kostel a škola. Do té školy chodilo mnoho dětí nejen z městečka, ale i z různých kmenů. Malý Strom byl velmi šťastný, že může jít do školy. Těšil se na své kamarády, na učitele a vůbec na to, jak bude vypadat takový městský svět někde daleko od tatínka a maminky. Bylo to pro něho ze začátku velmi těžké, protože městečko bylo daleko a on tam musel bydlet na internátě celý měsíc. Jen někdy přijeli rodiče k němu na návštěvu nebo si ho vzali na nějaký den zpátky do svého kmene. To pak Malý Strom vyprávěl svým indiánským kamarádům, co všechno prožil ve městě a co se naučil. Postupem času se Malému Stromu začalo velmi stýskat. Toužil ráno rozběhnout se do lesa, ošplouchat se v potoce, zavolat na ptáčky a veverky, pozorovat jezevce jak se batolí z nory, hledat liščí stopy nebo na podzim hledat srnčí parohy... Ale nic z toho Malý Strom nesměl dělat. Musel ráno vstát, jít do společné jídelny a pak celý den sedět ve třídě a učit se. Večer pak byla malá procházka a hned se muselo jít spát. Nemohl zůstat večer na zahradě, rozdělat oheň a pozorovat hvězdy, které ho učil tatínek. Také mezi kamarády neměl nějakého velkého a dobrého přítele. Nikdo z dětí mu nerozuměl a když si chtěl povídat o přírodě, o indiánských zvycích, o životě zvířat nebo stromů a květin, nikdo ho nechtěl poslouchat a často se mu posmívali.

Jednoho dne se stala velmi vážná věc. Bylo léto, krásné a slunečné počasí. A tak pan učitel rozhodl, že se odpoledne půjdou všichni vykoupat k řece místo výuky. Malý Strom nebyl z toho moc nadšen. Jejich kmen bydlel vysoko v horách, v hustém lese, vodu znal jen jako malý potůček nebo studánku, z které se dá napít nebo kde se může každý opláchnout. Velká hučící řeka, která tekla za městem, mu naháněla velký strach. Ale protože šli všichni a nesmělo se odmlouvat, musel jít i Malý Strom.

Když přišli k řece, kluci si hned sundali oblečení a skákali jeden přes druhého do řeky a plavali. Malý Strom zůstal na břehu. Neuměl plavat

a jen namáčet si nohy mu přišlo divné. A tak seděl opodál mezi stromy a pozoroval šplouchání větví do vody. V jednu chvíli uviděl kamaráda jak plave doprostřed řeky. „Ale vždyť tam je velmi silný proud“, pomyslel si Malý Strom, „vždyť ho to může strhnout dolů, do hlubiny!“ Jen si to pomyslel, uviděl, jak se kamarád stržen silným proudem začal topit. Sem tam bylo vidět ruku nebo hlavu či nohu. Malý Strom nevěděl, co má dělat. Věděl, že do vody nemůže, protože by mu opravdu nepomohl, protože sám neuměl plavat. Rychle běžel za panem učitelem: „Rychle, rychle, tam se topí... Tam, podívejte!“ Pan učitel uviděl uvnitř řeky motajícího se kluka. Prikázal klukům, aby šli z vody ven, a nejstaršího poslal do města, pro pana doktora. Rychle skočil do vody. Plaval, co mu síly stačily. Byl to velký boj. Proud vody strhával chlapce dolů. Učitel se ho snažil vyrvat z té směsice vln a pěny. Kluk byl velmi slabý a bezvládný. Po dlouhém a urputném boji se podařilo učiteli zachytit rukama chlapcovo rameno a pomalu ho táhnout za sebou. Konečně byli u břehu. Další kluci pomohli učiteli vytáhnout kamaráda na břeh. V tu chvíli přiběhl doktor a dával chlapci umělé dýchání a masáž srdce. Přijel i povoz, na který naložili chlapce a odvezli jej do nemocnice.

Malý Strom stál opodál a všechno pozoroval. Když vše skončilo, najednou se celá třída podívala na Malý Strom. „To je tvoje vina, že se náš kamarád topil! Kdybys pro něho skočil do vody a hned ho vytáhl, nic by se mu nestalo!“

„Ale, ale... já ... neumím plavat!“ – bránil se Malý Strom.

„To je blbost, neumím plavat! Měl jsi pro něho ihned skočit! Když jsi běžel pro pana učitele, tak se to všechno zdrželo! Ostuda!“

„Fuj, fuj! Ostuda! Ostuda!“ – začali křičet i další kluci a ukazovat si na Malý Strom prstem.

Pan učitel musel všechny velmi silně a jasně uklidnit. Kdoví, zda by tato příhoda ještě neskončila rvačkou.

Když přišli všichni zpátky do školy, kluci odněkud vytáhli černé havraní péro a dali ho Malému Stromu na lavici. Černé havraní péro je pro indiána znakem největšího nezdaru a velkého zklamání. Havraní černé

péro znamenalo, že kluci se od Malého Stromu odtrhli a už mezi ně nepatřil a nebyl jejich kamarád. Nepomohlo žádné vysvětlování pana učitele, že kdyby Malý Strom pro kamaráda skočil do řeky, utopili by se oba dva a bylo by to ještě horší. Malý Strom teď měl velmi těžkou situaci. Nikdo ho neměl rád, nikdo si s ním nechtěl kamarádit. Už ho nenazývali Malý Strom, ale Černý Havran.

Asi by všechno skončilo moc špatně, kdyby se nestala další příhoda.

Jednou v noci, když kluci spali na internátě, zvedl se v ložnicích velikánský křik a hluk.

„Hoří! Hoří! Hoří!“ – Tak to tu ještě nebylo. V městečku požár. Ale nebyl to nějaký malý ohýnek, byl to pořádný požár v jednom domku pekaře, kde bydlela celá rodina. Požár vznikl asi od chlebové pece, když ji učeň špatně vymetl a nechal tam rozžhavené uhlíky. Ty pak chytly a už byl oheň na světě. Naštěstí se to vše stalo v pekárničce, která byla poslední místností v domě, a tak si celá rodina stačila vzít to nejnnutnější a utekla z domku. Lidé začali shánět kbelíky s vodou a požárníci startovali své auto.

Také chlapci z internátu rychle začali pomáhat, kde se dalo, aby oheň uhasli. Vše vypadalo velmi dobře, když najednou.... v okně v hořejší místnosti, právě kde nejvíc šlehaly plameny se ozval pláč malé Anežky. Jak jen na ni mohli zapomenout? Vždyť v horní místnosti spaly všechny děti a maminka s tatínkem mysleli, že všechny utekly s nimi ven. Anežka! Zůstala tam Anežka!!! A teď je tam, kde jsou hrozné plameny! Co teď? Hasiči se k ní nedostanou a okno je moc malé, aby se tam dospělý člověk dostal. Pláč stále sílí! Dospělí běhali a křičeli co dělat?

Najednou se na stromě, který stál blízko domu, začaly pohybovat větve. Objevila se malá postavička, která přeskočila ze stromu na římsu okna. Rozbítí sklo a dostává se do pokojíčku k Anežce. A hned je vidět postavu malého kluka s Anežkou zabalenou do prostěradla a pověšenou na zádech, jak to mívají indiánské maminky, jak skáče zpátky z římsy okna na strom a už se šplhá dolů. A to byl nejvyšší čas.

Protože v tu chvíli se plameny dotkly pokojíčku, který vzplál. Ale to už malý kluk podával Anežku její mamince.

„Anežko!“ „Maminko!“

Všechno dobře dopadlo. Výborně!

Ale ten malý kluk? Kdo to byl? Kde se tu vzal? Jak to, že jednal tak rychle? Ani dospělí si toho nevšimli a on už byl v okně? Kluk stál opodál a s radostí pozoroval, jak rodiče jsou šťastni, že mají všechny děti. Dům je zničen, ale všichni jsou šťastni!

Ale vždyť ten kluk... Malý Strom! Ano, to je on! Byl to on, kdo se vyšplhal hbitě jak veverka do koruny stromu a přeskočil ze stromu na římsu, popadl malou Anežku a přivázal si jí k tělu. Pak zase vylezl zpět a přeskočil na strom a už rychle lezl dolů, aby dal Anežku mamince a tatínkovi.

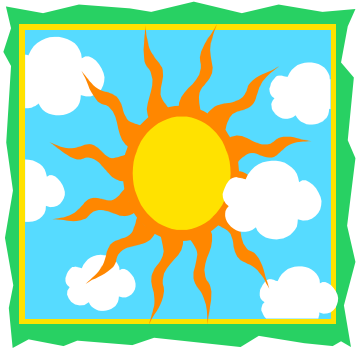
Ani si nedovedete představit tu slávu, jakou celé městečko udělalo Malému Stromu. Všichni kluci ze třídy se mu moc omlouvali za černé péro a namísto toho mu koupili velké zlaté péro. Byla to velká slavnost, na kterou přijela i maminka s tatínkem.

Pan učitel úplně nakonec řekl: „Vidíte kluci, jak to bývá. Představte si, kdyby Malý Strom skočil do vody pro kamaráda, tak by tam zahynuli oba dva. Pak by zahynula i malá Anežka, protože by jí nikdo nebyl zachránil“ Všichni mu dali zapravdu. Od té doby byl Malý Strom nejlepším kamarádem všech.

Pozorování – trpělivost

Daleko na východ od kmenové vesnice se tyčila v poušti vysoká hora. Vyšplhat se na tuto horu znamenalo velký čin a tak všichni chlapci z kmene toužili, aby se o to mohli pokusit.

Jednoho krásného dne náčelník Moudrý a Silný Strom si zavolal všechny chlapce a řekl jim: „Chlapci, dnes se můžete všichni pokusit vylézt na tuto horu. Vyjděte hned po snídani a jděte každý tak daleko, jak jen dokážete. Až budete unaveni, vraťte se, ale každý z vás mi přineste větvičku z toho místa, kam až dojdete.“

Vydali se tedy na cestu plni naděje a každý cítil, že jistě dorazí až na vrchol.

Ale brzy se loudavě vrátil jeden chlapec a vztáhl k náčelníkovi ruku, ve které držel kaktusový list. Náčelník se usmál a řekl: „Milý hochu, ty ses vůbec nedostal k úpatí hory, ani jsi nepřešel poušť“.

Později se vrátil druhý chlapec a přinesl šalvějovou snítku.

„Došel jsi na úpatí hory“, řekl náčelník, „ale vzhůru jsi nešplhal“.

Další hoch měl větvičku limby. „Dobrá“, řekl náčelník, „ty ses dostal až k pramenům.“

Později přišel další s trnitou větvičkou. Když ji náčelník uviděl, usmál se a řekl: „Ty jsi šplhal vzhůru. Dostal ses až k prvnímu kamenitému mlázi“.

Odpoledne dorazil hoch s cedrovou větvičkou a náčelník řekl: „Podal jsi dobrý výkon, dostal ses až do poloviny hory“.

O hodinu později přišel hoch s borovou větvičkou. Tomu náčelník řekl: „Výborně! Ty jsi vyšplhal až ke třetímu pásmu, měl jsi za sebou tři čtvrtiny výstupu.“

Slunce už stálo nízko, když se vrátil poslední. Byl to vytáhlý, krásný chlapec vznešené povahy. Byl to Odvážný Strom. Přicházel k náčelníkovi s prázdnýma rukama, ale oči mu zářily: „Můj otče“, řekl, „dostal jsem se tam, kde už nebyly žádné stromy, neviděl jsem žádnou větvičku, ale viděl jsem zářící moře v dáli.“ Také náčelníkova tvář se rozzářila, když slavnostním hlasem říkal: „Poznal jsem to! Když jsem ti pohlédl do tváře, poznal jsem to. Ty ses dostal až na vrchol. Nepotřebuješ žádnou větvičku.“

Je to napsáno ve tvých očích, zvoní to ve tvém hlase. Pocítil jsi radost, můj chlapče, viděl jsi krásu a nádheru hory.“

Tvořivost – nápaditost

Bylo to právě v létě, slunce nádherně svítilo, voda v potoce jiskřila, všude spousta zpěvu, jásotu a krásy. Když je takové krásné letní počasí, často bývají i bouřky.

Malý Strom šel se svými kamarády a kamarádkami z kmene do hor, aby v tomto počasí mohli sbírat jahody, maliny, ostružiny a borůvky. Sbírali je do krásných proutěných košíků, které jim daly maminky. Z tohoto lesního ovoce pak maminky pekly koláče. Spousta tohoto ovoce se musela usušit, aby bylo na zimu.

Děti šly a cestou pozorovaly ptáky, chytaly cvrčky a běhaly za motýly - jako ostatní děti z jiných zemí. Malý Strom šel spolu se svou nejoblíbenější kamarádkou Tabitou. Měl ji moc rád. Měla krásné dlouhé černé vlasy, které jí maminka každé ráno česala a pletla do dvou copů. Někdy si Tabita do těchto zapletených copů dávala květiny, nejčastěji žluté barvy. Ta jí velmi slušela. Dnes Tabita měla také zapletené copy a v nich květiny. Šli spolu a povídali si, co budou dělat, až budou velcí a dospělí.

Malý Strom vyprávěl o tom, že bude velkým odvážným indiánem. Postaví chýši na kraji skály, aby vždy viděl na cestu, kdo přichází. Chýše bude jako stan, ale uvnitř bude spousta důležitých a nenahraditelných věcí, jako třeba provázky, šňůrky, lana, budou tam i nože a sekyry, bude tam pila – malá na větvičky i velká na velké stromy. Pak tam bude udice, možná dvě nebo i tři. Jedna na pstruhy, druhá na kapry a třetí jen tak.

Tabita zase snila o malém stanu, ve kterém nebude moc místa, kde bude jen malé ohniště, lehátko pro ni, pro jejího manžela a pro 4 děti. Děti budou malinkaté a budou lézt po čtyřech. Ona bude vařit a připravovat dobré jídlo pro všechny.

Když tak snili a dlouho si povídali, nevšimli si, že všechny ostatní děti se zastavily v lese, aby sbíraly lesní plody. Malý Strom a Tabita šli dál a dál. Ušli velký kus cesty. Najednou se zastavili. Vlastně je zastavil hřmot hromu blížící se bouře.

„Jejej!“ – vykřikla Tabita. „My jsme se dočista jasna ztratili!“

A byla to pravda. Malý Strom a Tabita byli v úplně cizím lese, kde ještě nikdy nebyli. A bouře se velmi rychle blížila. Už dokonce byly vidět blesky na obzoru. Všude šero, ticho a vítr.

„Malý Strome, co teď?“ – tázavě se podívala svýma velkýma černýma očima Tabita na Malý Strom. Měla strach. Velký strach!

Malý Strom měl také strach. Hlavně o ni, o Tabitu. Báł se, že úplně zabloudili a že už nikdy nenajdou cestu domů, k jejich kmeni.

„Neboj se, Tabito!“ – ale to spíše říkal sám sobě, aby si dodal odvahy.

Rozhlédl se kolem dokola. Musel napínat ostří zrak, aby v obrysech stromů poznal, jaká je zde půda a kde by se mohli schovat. Lehl si na břicho a přitiskl ucho k zemi.

„Slyším hukot vody! Jsme na skále! Někde tady musí být jeskyně, tam se schováme před bouří!“ – ukázal tím směrem. Chytil Tabitu za ruku a už běželi tam, kde si myslel, že bude otvor do jeskyně. Opravdu, za malou chvíli ho uviděli. Ještě cestou než došli do jeskyně, Malý Strom nasbíral břízovou kůru, pár klacků a dřevo. Pak natrhal kořínky.

Dobře, že už byli v jeskyni. Právě se přihnal obrovský vítr a velikánský slejvák. Ale to už Malý Strom rozdělával z křesiva oheň. Svým nožem, který každý indián nosí s sebou, vylámal kus kamene ze skály. Obložil ohniště, na něho dal kámen a na to kořínky a lesní plody.

„To bude naše dnešní večeře!“ – Pak se ohlédl do hloubky jeskyně a řekl: „Ještě voda. Musím najít vodu!“ – Vzal jeden větší klacek a šel do jeskyně. Za chvíli přišel a v jedné dlani nesl vodu.

„Našel jsem ji! Teče tam, ze skály!“

Tiše seděli u ohně, popíjeli vodu a zakusovali se do smažených kořínků a lesních plodů. Nebyla to žádná slavná večeře, ale pro tu chvíli, kdy oba měli velký strach, to stačilo.

Bouře pořád ještě kvílela kolem nich. Přemýšleli, co asi jejich kamarádi dělají, jestli se stihli schovat nebo doběhnout do vesničky. A jestli si všimli, že ti dva se ztratili. A co maminka a tatínek. Asi mají o ně velký strach. Ale jak to zařídit, aby je teď v tuto chvíli nešli hledat.

Bouře venku zuřila. Ale v jeskyňce bylo příjemně a teplo. Venku už byla noc.

„Dnes už do vesničky nepůjdeme. To bychom mohli zabloudit nebo by nás mohl rozsápat medvěd! Tady jsme chráněni, jak od bouře, tak od divokých zvířat. Musíme tady přenocovat!“ – řekl Malý Strom pomalu a tiše.

Tabita jen přikývla. Byl už moc unavená a ustrašená. Malý Strom připravil skromné lehátko z mechu a suché trávy, kterou našel v jeskyňce. Vystlal jí lehátko a položil do ní Tabitu. Přikryl ji svým pláštěm.

„Ale, vždyť tobě bude zima, když budeš v noci spát!“ – chtěla mu jeho plášť vrátit.

„Nebudu spát“ – řekl přesvědčivě Malý Strom, přestože se i jemu už zavírala víčka. „Budu hlídat oheň, aby neuhasl a aby se sem nedostala divoká zvířata, která nemají úkryt před bouřkou a lijákem. Ty klidně spi, já tě ochráním!“ Řekl Malý Strom, pohladil Tabitu a usmál se na ní.

Ona mu úsměv opětovala a usnula.

Malý Strom tiše přikládal do ohně. Díval se na Tabitu a tiše, tichounce si zpíval písně, které ho naučila jeho maminka. Doufal, že ty písničky ho odradí od spánku. Ale oči se mu zavíraly čím dál tím víc. Už skoro usínal, když najednou jakoby ucítil před sebou funění nějakého zvířete. Rychle vyskočil a přiložil poleno do ohně. Oheň vzplápolal do

výšky. Uslyšel kviknutí, těžký povzdech a těžké šlápoty zvířete, které se otočilo a odcházelo. Hm, ta jeskyně je už obsazená. Malý Strom nevěděl, co je to za zvíře, ale pomyšlení, že by se musel dělit o jeskyni s mohutným medvědem, mu nepřišlo moc k smíchu.

„Musím něco dělat, abych neusnul“ – řekl sám sobě šepotem. V tu chvíli ho píchl jeho nůž v kapse. „Budu vyřezávat!“ – napadlo ho.

A tak vzal jedno suché poleno a pustil se do práce. Moc na to neviděl. Světlo ohně nebylo jasné, ale obrysy stačily k tomu, že mohl začít pracovat.

Malý Strom pracoval tak tvořivě a urputile, že si ani nevšiml, kdy ustál déšť, kdy přešla bouřka a kdy vysvitlo slunko a už se chystalo na svou cestu kolem Zeměkoule.

„Jejej! To je krásný den!“ – vykřikla za ním Tabita, která se právě probudila.

„Malý Strome, co to děláš, ty vyřezáváš? To je nádherný medvěd! Jako živý! Jako bys ho býval viděl! Medvěd, který právě jde z lovu, celý utrmácený a chce si lehnout. Jako my včera.“

Tabita byla celá rozradostněná, švitořila jako malá mladá vlaštovička.

Ted' se i ona chopila práce a přinesla vodu, hodila další poleno do ohně, nasbírala kořínky a dala je na kámen péct. Našla také několik čerstvých listů medvědího křenu, který dává sílu a má výbornou chuť.

Když se trochu najedli a napili vody, porozhlédli se a uklidili po sobě.

„Kdyby sem zase někdo chtěl přijít a potřeboval nocleh“ – řekli si. Malý Strom do jedné ruky vzal malou ručku Tabity a do druhé svého nově vyřezaného medvěda. A pustili se cestou domů.

Jen vyšli z lesa ven, na pahorek, kde bylo jen klíčí, uviděli své údolí. Nebylo to zas tak daleko, ale blízko také ne.

Rychle se pustili dolů, domů k mamince a tatínkovi. Vždyť už je určitě hledají. A také že jo. To bylo radosti, výskotu a jáсотu, když se blížili k vesnici.

Vyprávěli, co vše se stalo, jak nocovali v jeskyni, jak Malý Strom hlídal oheň a při tom vyřezával medvěda (všichni ho za něj pochválili, byl

moc pěkný). Pak vyprávěli, jak Tabita udělala výbornou snídani, (ale nestačilo to, už měli velikánský hlad). No, a jak našli cestu domů.

Druhé děti vyprávěly, jak zjistily, že se blíží bouřka, tak začali volat Malého Stroma a Tabitu, ale ti nikde, tak samy běžely domů. Ale protože byla velká bouře, (staří indiáni říkali, že takovou bouři ještě nezažili, tak hroznou a silnou), všichni se báli o Malého Stroma a Tabitu. Ale tatínek náčelník se modlil a říkal, že se jim nic nestane, vždyť je ochraňuje velký a dobrý Bůh.

Všichni radostně a šťastně děkovali za to, jak vše dobře dopadlo.

Naslouchání – poslušnost

Malý Strom byl ještě hodně malý, když jeho tatínek Moudrý a Silný Strom měl se všemi staršími indiány velkou poradu u ohně. Nebyla to ledajaká porada. Byla to velmi závažná a důležitá porada. Lovci indiáni, kteří se nedávno vrátili z velkého lovu, sdělovali náčelníkovi i všem indiánům v kmeni, že nedaleký les, ve kterém v létě bylo spoustu zvěře, byl napaden zvířecím morem. Je to velmi zlá a špatná nemoc, která postihuje zvířata. Ale může se dostat i na člověka. Tento les byl sice dost daleko, ale přece jen zvířata se často stěhují, a když se dostanou do dalšího lesa, tak mohou nakazit další a další. A nákaza se pak šíří velmi rychle. Pro indiány to znamenalo – buď musí celé epidemii zamezit, zastavit ji, anebo se budou muset stěhovat jinam do jiných lesů, na jiné pohoří. A o tom právě byla porada. Náčelník Moudrý a Silný Strom si velmi dobře uvědomoval rizika obou dvou případů. Věděl, že ať zvolí jakoukoliv variantu, bude to velmi náročné pro všechny, pro celý kmen.

Celá porada byla již několik hodin. Indiáni zasedli k ohni hned po východu slunce. V té době, kdy mají důležitou poradu, nic nejedí, jen pijí

vodu z lesní studánky, která je nedaleko. Už se schylovalo k večeru. Slunce zapadlo a všude nastal šerý a tmavý stín.

Ještě jedna věc moc trápila náčelníka Moudrého a Silného Stromu. Dělal mu starost jeho syn Malý Strom. Byl sice ještě malý, byl nejmladší ze svých 7 sourozenců, ale přece jen už nebyl dítě, a pořád se držel sukně maminky a nikdy nechtěl chodit sám do lesa, nechtěl si hrát se svými kamarády na různé bojové nebo lovecké hry. Nejraději byl u maminky. Ne, že by ji měl tak rád. Ale Malý Strom byl obrovský strašpytel. Měl ze všeho velikánský strach a všude kolem viděl strašidla, příšery, duchy. V jeskyni se choval ale jinak!!! Mohli mu všichni vyprávět a povídat, že to je vlastně jen jeho fantazie, že Bůh ho má velmi rád, že ho chrání a pomáhá mu, že jeho rodiče jsou pořád s ním, a kdyby se něco stalo, tak celý kmen je s ním a pomůže mu. Nic naplat. Malý Strom prostě měl strach a konec!

To byla také další věc, která trápila náčelníka. Když tak seděl u ohně se všemi staršími indiány a přemýšleli jak dál, vzal vědro s vodou, aby se napil. Ale ve vědru už nebyla voda. Bylo potřeba, aby někdo zašel do lesní studánky pro vodu. V plápolajícím jasu ohně náčelník uviděl svého Malého Stroma, jak je velký a statečný, jak dovede naslouchat vlastnímu strachu a jak dovede nad ním zvítězit.

Už věděl, co udělá. „Malý Strome, můžeš sem přijít!“ – zavolal na svého syna. „Ano, tatínku,“ – ozvalo se za jeho zády. – „Co bys potřeboval?“ „Chci tě moc poprosit o jednu věc. Už celý den zde sedíme s indiány a máme velmi důležitou poradu. Nic jsme nejedli, ani jsme si neodpočinuli. Musíme přemýšlet, jak zachránit celý náš kmen před nemocí. A tebe chci požádat o jednu malou věc. Právě nám došla voda. Mohl bys vzít toto vědro a zajít k lesní studánce a donést nám vodu?“ – usmál se velmi mile tatínek na Malého Stroma.

To snad nemyslí vážně – pomyslel si Malý Strom. Vždyť tatínek moc dobře ví, že lesní studánka je hluboko v lese. Už je úplná tma. Nikde není nic vidět a jít do lesa to znamená jít kolem těch strašidel, duchů a všech

možných i nemožných příšer. No, to snad tatínek nemyslí vážně. To vše se honilo v mysli Malému Stromu.

Tatínek náčelník asi poznal, o čem Malý Strom uvažuje, když tak dlouho mlčí a neodpovídá. Vždyť Malý Strom byl pořád u svého tatínka a vždy se vším mu pomáhal. Proto řekl: „Malý Strome, vím, že si myslíš, že les je úplně černý a tmavý a velmi hluboký, a že tě tam mohou čekat příšery, strašidla a duchové. Ale neboj se, já ti věřím, že to dokážeš!“

Malý Strom se podíval na tatínka a na všechny indiány. Oni všichni v tichu a mlčení se dívali na něho. Pokyvovali hlavou, jakoby říkali to, co tatínek: „Malý Strome, my ti věříme! Je to teď na tobě! My tady pracujeme pro celou naši velkou rodinu, je potřeba, abys i ty něco udělal a pomohl nám. Musíš poslouchat tatínka!“

Malému Stromu se roztřásla kolena! Ach, ouvej!

Vzal vědro do ruky a pomalu se vzdaloval od ohně a od sedících indiánů. Ještě dlouho vnímal jejich mlčení a ticho kolem. Slyšel, jak praská dřevo v ohni. Báł se ohlédnout, protože věděl, že tatínek se za ním dívá do dálky.

Bál se, moc se bál. Klepala se mu kolena i ruce. Potichouнку vešel do lesa. Praskání hořícího ohně už neslyšel. Viděl jen tmou. Vlastně neviděl nic. Jen slyšel různé zvuky. Tu se mu zdálo, že tam za tím stromem je strašidlo, které připomíná velkého hrocha a už se na něho sápe. Tam zase v mechu viděl příšeru podobající se hroznému hadu, který se omotává kolem jeho nohou. Tam viděl a slyšel duchy, jak se dotýkají svými prstíčky lístečků a ty šelestí a šelestí. Šel pomalu a rozvážně... Skoro nenašlapoval na špičky, jen se vznášel... Naslouchal a díval se kolem sebe.

Najednou.... úplně nad ním zahučel sýček. Hú - hú - hú!!!! Aaaaaa!!!! Pomoc!!! Pomoc!!! Začal křičet Malý Strom. Ještě k tomu jak se hrozně lekl, zakopl o kořen stromu a upadl! Celý pomlácený vypálil jako střela. Doběhl k lesní studánce a rychle ponořil vědro do vody. Když cítil, že vědro je plné, rychle ho vytáhl a běžel zpátky, co mu síly i nohy stačily.

Běžel, jako kdyby za ním pelášilo celé stádo strašidel a duchů a příšer!!!! Celý mokrý, zablácený, unavený a ustrašený doběhl k ohništi a celý zmatený postavil vědro s vodou před tatínka.

„Tak... tak... už je tady... voda!“ – vykoktal ze sebe!

Tatínek se usmál, pohladil ho po hlavě a řekl tiše a prostě: „Děkuji!“ Podíval se do vědra a ... a podíval se ještě jednou. Pak se podíval na Malého Stroma. Ten se koukl do vědra. A je to špatné! Ve vědru byla asi tak kapka vody. Malý Strom byl tak vystrašený a vyplašený, že ani nevnímal, že celou tu vodu vylil, když tak rychle běžel k ohni.

„A potkal jsi nějaké strašidlo?“ – zeptal se tatínek.

- No jak by ne... spoustu – už chtěl vyhrknout Malý Strom. Když si ale uvědomil, že tatínek se na něho dívá velmi smutně, unaveně a přísně.

„Vlastně, nepotkal! A tu vodu jsem vlastně také nepřinesl!“ řekl Malý Strom. Vzal vědro a pomalu se otáčel, aby šel znovu do toho hrozného a strašidelného černého lesa.

„Malý Strome“ – zavolal ještě tatínek. „Nezapomeň, já jsem tady u ohně, dívám se za tebou, pozoruji tě a nenechám tě žádnému strašidlu. Když se budeš bát, ohlédni se a uvidíš oheň. U něho sedím já a zachráním tě! Mám tě moc rád“ – řekl tatínek velmi vážným hlasem.

Malý Strom uchopil se silou rukojetí vědra. Tatínek i další indiáni mu věří. Tatínek se na něho dívá a pomůže mu, tak proč se pořád bát. Vždyť tatínek ho má moc rád... Ano, tatínek ho má rád a maminka také. Chtějí, aby z něho vyrostl jednou silný a moudrý indián. Možná bude také jednou náčelníkem. Možná bude muset také přemýšlet na poradách u ohně a možná bude muset zachránit celý kmen nebo alespoň někoho. Možná přijdou nepřátelé a on bude muset stát po boku tatínkovi a bojovat. Možná, že V tu chvíli úplně nad ním znovu zahučel sýček. Hú – hú – hú! Ale Malý Strom už ho skoro nevnímal. Přemýšlel o tom, že tatínek ho má rád a že mu věří. Ani nevěděl jak a už byl u lesní studánky. Pomalu a rozvážně nabral vodu do vědra. Pomalu vytáhl vědro a ještě pomaleji ho nesl, aby ani jedna kapka nespadla na zem, aby přinesl plné vědro svému tatínkovi a všem indiánům, kteří žijí.

Cesta zpět uběhla velmi rychle. Ani nevěděl jak a už stál před tatínkem s plným vědrem vody.

„Udělal jsi mi velkou radost, Malý Strome!“ – usmál se tatínek. „Myslím, že jsi zvítězil sám nad sebou!“

V tu chvíli nad jejich hlavami prolétla sova a svým hlasem jakoby potvrdila tatínkova slova. Hú – hú – hú. Malý Strom ani se nehnul, ani neucukl, ani se nelekl. Tatínek to uviděl, usmál se a slavnostně řekl: „Myslím, že je na čase, aby Malý Strom dostal nové jméno. Od této chvíle se už nebudeš jmenovat Malý Strom, ale tvé jméno bude Odvážný Strom!“ Všichni v táboře zajásali a zaburáceli potleskem.

Večer, když šel Odvážný Strom spát a dával dobrou noc tatínkovi, ten se ho zeptal:

„Odvážný Strome, jak to, že jsi už velký a že ses přestal bát?“

„Tatínku, to díky tobě“ – odpověděl Odvážný Strom. „Protože jsem si uvědomil, že ty mě máš moc rád a že ty se o mě staráš a že mi budeš vždy ve všem pomáhat. A já chci být s tebou a také tě mít rád“.

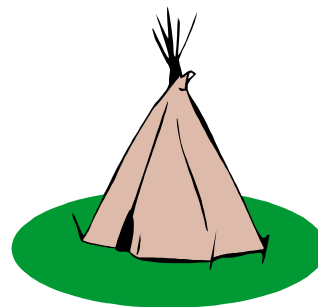
Pomáhat druhým – kamarádství

Byl to úplně obyčejný den, kterých člověk může zažít spoustu, nic zvláštního

se neudálo, nikdo nepřijel, nikdo neodjel, nebyla žádná velká porada... Prostě den jako každý jiný a přece... To byl den, kdy večer, tatínek náčelník řekl Malému Stromu, aby si ho dobře zapamatoval.

O co vlastně šlo?

Den před tím se Malý Strom pohádal se svým kamarádem Orlím Pérem. Už ani nevěděl

proč. Jestli to bylo kvůli noži nebo kvůli kamenům v řece, které skládali, nebo kvůli večerní obloze o které jeden říkal, že bude pršet a druhý, že bude hezky. To je už dávno pryč. Prostě Malý Strom se probudil s velmi špatným svědomím a s bolavým srdcem. Nechutnalo mu jídlo, netěšilo ho krásné slunce, nebavilo ho švitoření Tabity, která za ním přišla. Pořád myslel na svého kamaráda Orlí Péro.

Musíme také říci, že Orlí Péro měl velmi špatnou noc. Každou chvíli se převaloval z boku na bok, měl divoké sny, že Malého Stroma unášejí nepřátelé. Ráno se probudil, jako by vůbec nešel spát. Také přemýšlel, co by se mohlo s tím jejich kamarádstvím udělat.

Maminka Malého Stroma to chvíli pozorovala a pak přišla za svým synem a řekla mu:

„Vidím, že tě to moc mrzí, že jste se pohádali s Orlí Pérem, zkus to nějak napravit“.

„No, právě“, odpověděl Malý Strom, „to bych moc rád. Ale fakt nevím jak?!“

Maminka se zamyslela a podívala se na něho svýma krásnýma černýma očima: „No, ale ty jsi nedávno vyřezal ze dřeva toho krásného medvěda. Říkal jsi, že bys ho chtěl jednou darovat při zvláštní příležitosti svému nejlepšímu příteli. Myslím si, že nyní přišla ta chvíle, kdy můžeš svého medvěda darovat Orlímu Péru na udobřenou!“

Maminka se podívala na Malého Stroma.

„Maminko, to nemyslíš vážně“, odpověděl Malý Strom celý rozzlobený. „Vždyť víš, že toho medvěda jsem začal vyřezávat v té hrozné bouři, při které jsme se s Tabitou ztratili. A já chci, aby ho dostal můj nejlepší přítel, který ocení celou mou námahu a který má mě rád. A Orlí Péro to neocení ani mě nemá rád!“

„Nemá tě rád?“ divila se maminka.

„No, asi má... ale stejně mu ho nedám!“ vykřikl Malý Strom a utekl pryč.

Utekl pryč, protože cítil, že maminka má pravdu. Orlí Péro ho má moc rád, je to jeho nejlepší přítel a je pravda, že Malý Strom uvažoval

o tom, že jednoho dne mu medvěda stejně dá. Ale teď? Teď určitě ne! Vždyť se pohádali a kdoví co by s medvědem Orlí Péro udělal. Třeba by to vůbec nevzal na omluvu a hodil by ho do potoka, anebo ze skály a medvěd by se roztřískal. Ne, ne, ne! Medvěda mu nedá!

Ale tato myšlenka mu nedávala pokoje. Pořád o ní přemýšlel. Kdykoliv se potkal s maminčinýma očima, cítil jak jsou pronikavá a jak čekají, co bude.

Odpoledne šly děti do lesa sbírat lesní plody. Byla to velikánská horda dětí. To je dobrý, řekl si Malý Strom, při té příležitosti se zkusím omluvit Orlímu Péru a zase bude všechno v pořádku. Ale příležitost nepřišla. Pořád byli mezi nimi chlapani a děvčata, že nikdy nebyli sami a nemohli si nic říci. I když se oba snažili.

Když přišel večer a Malý Strom se chystal spát, přišel mu dát dobrou noc tatínek – náčelník. Krátce se pomodlili. Tatínek ho pohladil po hlavě, políbil na čelo a zeptal se: „Malý Strome, jak jsi prožil dnešní den? Je tvé srdce šťastné a klidné? Neublížil jsi nikomu? Neudělal jsi nikomu bolest nebo smutek?“ To jsou otázky, které každý večer tatínek dává Malému Stromu. A každý večer syn svého tatínka objal a dal mu velkou pusku a řekl, že je velmi šťastný a spokojený. A že srdce bije vesele.

Dnes tomu tak nebylo. Malý Strom se smutně díval na tatínka. Tatínek se zeptal: „Nechceš, Malý Strome ještě něco večer udělat? Pamatuj si, že indián, když dává velký dar, ten největší, dar ze srdce, dává ho tak, že nikdo o tom neví. Položí ho na místo, o kterém ví, že druhý to najde a nestará se o to, co dárce s darem udělá. Nechá to jen ve svém srdci. Nechceš ještě někomu něco zanést?“

Tatínkova výzva byla velmi jasná a zřejmá. Malý Strom se pomalu zvedl ze svého lože. Šel ke své skřínce, kde měl schovaného medvěda. Vytáhl ho. Podíval se na tatínka a tiše se vytratil ze stanu.

Opatrně se přiblížil ke stanu, kde bydlel Orlí Péro se svými rodiči a sourozenci. Malý Strom přesně věděl, kde má postel a přikrývku, vždyť mnohokrát spolu byli i v noci. Potichoučku se připlížil k posteli. Orlí Péro

tam ještě nebyl. Výborně! Pomyslel si Malý Strom. Pod příkrývkou mu položil svého medvěda. Pak se tiše ze stanu vyplížil.

Když přišel do svého stanu, právě se rodiče chystali spát. Ani si nevšimli, že už je doma. Pomalu šel ke své posteli a myslel na to, jak Orlí Péro najde medvěda. Bude rád, nebo se bude zlobit? Usmíří se, nebo se bude pořád naštvaný? Hodí mu medvěda přes hlavu, nebo ho přijme jako velký dar?

Takto uvažoval Malý Strom a potichoučku se zasunul pod svou příkrývkou. Najednou, ucítil v nohách něco studeného a tvrdého. Rychle odkopl příkrývkou a chytil tu věc do ruky. Byl to malý kapesní zavírací nožík, na kterém byla vypálena rybka a štír.

„Ale vždyť to je nožík Orlího Péra?!“ vykřikl nahlas Malý Strom. A nechápavě se díval na své rodiče.

„Ano“, řekl tatínek. „Myslím si, že stejně jako ty, uvažoval také tvůj nejlepší přítel Orlí Péro. Pochopil, že ty jsi jeho největší kamarád, a tak ti dal ten největší dar, který měl. Svůj osobní nožík, který dostal od svého dědečka a který pořád nosil u sebe. Malý Strome, dnešní den nesmíš nikdy zapomenout. Je do den velkých darů a velkého smíření. Je to den, kdy jsi dostal mnohem větší dar než jen tento nožík. Dostal jsi pravého přítele. Protože on, Orlí Péro, přemýšlel stejně jako ty. Jste si velmi blízko, když máte stejně citlivé a vnímavé srdce“.

Opravdu tento den si Malý Strom pamatoval navždy. Kdykoli bral do ruky malý nožík Orlího Péra, vzpomněl si na svého přítele a uvědomil si, že největším darem je usmíření a život s druhými a pro druhé.

Také Orlí Péro, opatroval velmi dobře krásného vyřezaného medvěda a nikdy nezapomněl na svého kamaráda Malého Stroma, i když byli velcí a oba se měli vždy moc rádi a pomáhali si.

